

ARI KOMT THUIS

Kas de Kraai landt zacht op het pad van het grote, schaduwrijke woud van Elden.

Ari Muis springt behendig van zijn rug en maakt een elegante buiging. ‘Dankjewel Kas,’ zegt hij glimlachend, ‘het was weer een wonderlijke reis, met de beste vliegenier die ik me kan wensen.’ Kas knikt bescheiden. ‘Tot ziens Ari, het was een waar genoeg, vriend.’ Hij stijgt langzaam weer op.

Ari steekt zijn poot in de lucht voor een laatste groet terwijl Kas in het donker van het woud verdwijnt.

‘Aahh ... ik ben er bijna,’ zucht Ari dankbaar. Zijn pootjes voelen veilig op vertrouwde grond. Dit laatste stukje, vanuit het woud naar huis, gaat hij graag te voet. Ondanks de vermoeidheid in zijn kleine lijf. Hij houdt zo van dit pad. Het pad dat zijn hart sneller doet kloppen. Het pad dat hem met open poten verwelkomt, als een oude vriend. Het is dan ook geen gewoon pad, het is de weg naar *huis*.

De herfst laat zich voelen. Hij trekt zijn vest wat steviger dicht. Het wordt alweer snel donker.

De vochtige kou kruipt in zijn botten en de gure wind weeft verhalen tussen de bomen in het woud. Hij ademt diep in. De geur van natte bladeren vult zijn longen. Hij ziet de paddenstoelen die uit de vochtige grond kruipen en de glinsterende dauwdruppeltjes op het sterrenmos, tere pareltjes die nog net het laatste licht van de dag vangen. Bij elke windstoot hoort hij het doffe ploffen van de kastanjes, dik en rijp, die op de grond vallen. De wereld bereidt zich voor op de winter.

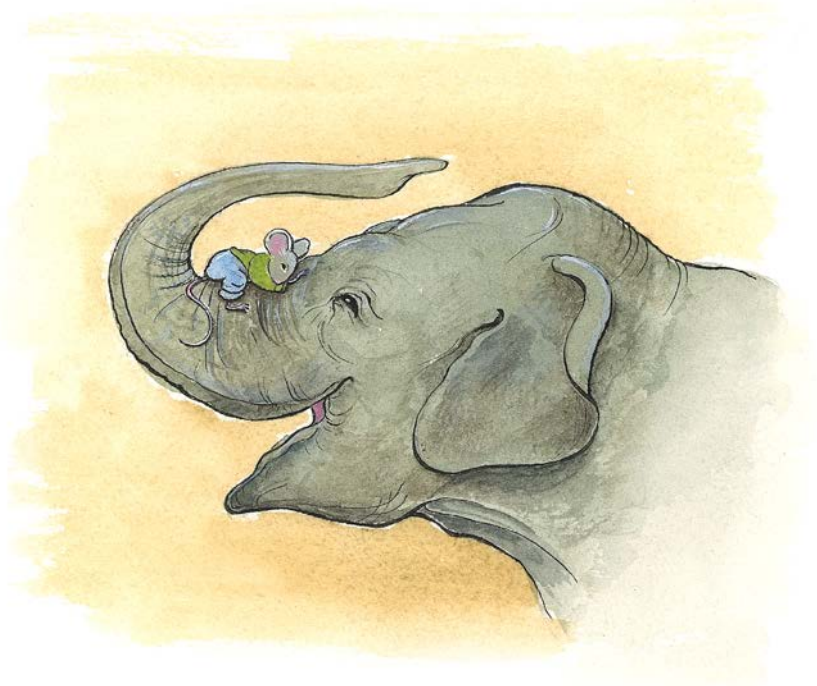
Ari laat het donkere, besloten woud achter zich. Het pad opent zich, en daar liggen de zacht glooiende heuvels van Rune, die tot aan de horizon reiken. Smalle sluiers van mist hangen stil en roerloos boven het land. Hij versnelt zijn pas terwijl hij het laatste stukje naar huis wandelt. Het daglicht verdwijnt in het eerste blauw van de nacht. *Het blauwe uur*, noemt Ari dit moment, het magische moment dat zweeft tussen dag en nacht.

In Ari's buidel tas zit opnieuw een schat aan verhalen. Die krijgen binnenkort hun plaats in de 'Verhalentuin', de grote bibliotheek van Zuiderdorp, waar Ari werkt en woont. Net achter de bocht vangt Ari er een eerste glimp

van op. Ingebed tussen groene heuvels, verscholen als een goed bewaard geheim. Ari glimlacht dankbaar. Onder de zomerlindes ligt een tapijt van gele, hartvormige bladeren. Toen hij vertrok, waren ze nog groen. Zijn blik reikt omhoog, naar de imposante ceders, hun machtige kruinen scherp afgetekend tegen het magische nachtblauw van de lucht. En daar, bij de poort, ziet hij Gabriël. De grote gestalte van zijn vriend beweegt rustig terwijl hij de lantaarns ontsteekt aan weerszijden van de ingang. Eén voor één lichten ze op, hun warme gloed danst over de stenen. Boven de poort glimt de zonnewijzer in het gouden licht. De wereld staat even stil, de vermoeidheid van de reis smelt weg en Ari's hart bonst van opwindning. Hij is thuis.

Gabriël Olifant spitst zijn oren. Nog vóór hij Ari ziet, weet hij het al. Zijn gevoelige voetzolen lezen de trilling van de grond terwijl zijn enorme oren ieder geluid opvangen. Hoe klein, hoe snel, hoe vederlicht Ari's voetstapjes ook zijn, Gabriël zal ze áltijd herkennen. 'Ari?' Hij draait zich hoopvol om. 'Ari!' lacht hij dan, terwijl hij de kleine muis enthousiast van de grond tilt.

'Dag grote vriend,' lacht Ari terug, 'wat is het heerlijk om weer thuis te zijn!'

Gabriëls ogen glinsteren. De spanning valt van hem af. Hij is er nooit helemaal gerust op wanneer Ari op reis is. Zijn hart is altijd bij hem, waar hij ook is. Maar Ari is wie hij is: de onvermoeibare Grote Verhalenvinder. Een kleine drukke muis, met een ontembare geest, die altijd verder wil kijken dan de horizon. Eén keer per jaar gaat Ari op reis, op zoek naar verhalen voor zijn Verhalentuin. Verhalen die veel meer zijn dan woorden op papier. ‘Verhalen,’ zegt Ari altijd, ‘zijn de zielen van de dieren. Wij zijn de vertellers, ja, maar de verhalen zijn van hen.’

Gabriël loopt met Ari naar binnen. In de zitkamer zet hij Ari op de grond en neemt de buidel tas van hem over. ‘Zo, vriend, daar ben je weer,’ zegt hij blij. De kachel brandt behaaglijk warm en de kamer geurt heerlijk naar de dampende soep die op het vuur staat te pruttelen. Dankbaar ploft Ari op de bank bij de kachel. Gabriël schenkt wat soep in een kommetje en reikt het Ari aan. ‘Voorzichtig, het is heet!’ waarschuwt hij. ‘Ik zet de laatste boeken nog even terug in de rekken, sluit alles af en kom dan bij je. Ik ben zo benieuwd naar al je nieuwe verhalen!’

Voorzichtig slurpt Ari van de hete soep. Hij knapt er meteen van op. De weldadige warmte vult zijn lijfje en verwarmt zijn knoken. Zijn ogen worden zwaar. Hij zou nu het liefst meteen in slaap vallen, hier, dicht bij de knisperende kachel. Zonder zelfs maar zijn vest en schoenen uit te doen. Maar ... er is iets wat hem wakker houdt. Een knagende gedachte die zich als een schaduw aan hem vastklampt.

Tijdens deze reis heeft Ari vreemde verhalen gehoord, fluisterend gedeeld door dieren die hij ontmoette. Het waren geen prettige verhalen. Hij probeert ze een plek te geven tussen alle verhalen die hij al kent. Maar hoe hij ook zoekt, ze lijken nergens te passen. En toch ... Ergens